

Barnes Bred

Fader de smaa Børn komme til mig! Marc. 10, 13-16.

No. 2

Februar 1879

5. Hæft.

O, slip mig ei, min Herre Krist.

Mel, Jeg gaar i Fare, hvor jeg gaar.

O, slip mig ei, min Herre Krist!
Jeg ved og jeg bekjender,
Som Baruet trænger først og sidst
Til Moders hjære Hænder,
Saa trænger denne soage Vand
Til Bistand af din Naade-Haand
Paa hver en Sti, paa hver en Vej,
Thi slip mig ei, o slip mig ei!

O, slip mig ei, naar Mattens Blud
Flyr bort fra styrket Dø!
Løst da min Vand i Morgenstund
Til Faderen i det Høie,
Med barnlig Tak, med ydmyg Bøn,
Saa jeg fornemme maa i Bøn,
Hans Naade følger paa min Vej!
O slip mig ei, o slip mig ei!

O slip mig ei, naar Dagen hed
Dg byrde uld henspinder,
Naar jeg for al min suve Eved
Saa lavrig Lynden finder!
Naar Tristheden ved Modløshed
Vil dræbe Hjertets Kraft og Fred,
Da, Frelser, mod mig paa min Vej!
Dg slip mig ei, og slip mig ei!

O slip mig ei, naar Verdens Gunst,
Dens Ros og Smiger-Sange
Beruser Hjertet med sin Dunst,
Saa jeg mig let la'r fange,
Lig et forkjælet, daerligt Barn,
I Hovmod og i Vetsinds Gara!
Som Nathan stands mig paa min Vej,
Dg slip mig ei, o slip mig ei!

O slip mig ei, naar Aftnens Ro
Mig tager ud af Hænde
Det Dagværk, hvori slink og tro
Jeg monne dig bekjende!
Lad mig som Dd'ing blive ved
Til egen og til Andres Fred
Bed dig at virke paa min Vej!
O slip mig ei, o slip mig ei!

O slip mig ei, naar Dødens Blud
Vil skjænke Leg'met Høie!
Lad som et Barn i Aftenstund
Til dig min Vand henle!
Tag som en Moder den i Favn
Dg før den hjem til Naadens Havn!
Da svinger Sjelen paa din Vej:
Du slap mig ei, du slap mig ei!

G. S. von Schuberts Reise- fortællinger.

(Forts. fra for. No.)

Anden Fortælling.

Den Moder, som fødte vor arme Rejsende, var et Kjærligheds, Ydmyghedens og stille Gudhengivenhedens Billede, saa der neppe har været nogen saadan Kone seet af denne Rejsende paa alle hans Pilegrimsvandring. Det var en Kjærlighed, der ikke brugte mange Ord, men altid kun sagde i hendes Hjerte: "Herre Jesu! Jeg din stakkels Tjenestekvinde, vil ganske være din; her er jeg, led mig ganske efter dit Velbehag!" For denne stille Sjæl syntes Alt det, som ligner Brede, Had, ja al heftig Uvillie, at være ganske fremmed og umuligt, og Redskriveren af disse Linier har endnu aldrig hørt et haardt Ord gaa over hendes Læber; naar Faderen, i hvis Natur der laa et stærkt Anlæg til heftigt udbrusende Udtryk undertiden af menneskelig Svagheit mod hende udtalte et heftigt Ord, saa taug hun stille som et Lam og lukkede ikke sin Mund op; hun trættes aldrig med Tjenerne eller Arbejderne; men med mildt Ansigt foreholdt hun dem, hvad Uret var; hun sældte aldrig nogen haard Dom over noget fraverende Menneske og kunde heller aldrig hos Andre lide en saadan Bedømmelse. Og alligevel har vel kun sjelden nogen anden Kone fundet saa megen villig Underkastelse og Lydiighed, saa megen Vresfrygt og Kjærlighed, som hun fandt blandt alle sine Omgivelses. Mange raa Tjenerne bleve under hendes Husboldning ganske snart renlige og gode og grebne af den Gudsfrøgtens, Fliidens og Ordenens Aand, som udgik fra denne Husmoder. Vor kjære Herre har blandt sine Mennesker undertiden beredt sig Rar, ved hvilke han kun vil gjøre vel og velsigne, men ikke straffe; et saadant Kjærlighedens og Velsignelsens Rar var denne Moder. Selv var hun ei istand til paa sædvanlig Maade at straffe os Børn, men dette Strofseemede udøvede vor Fader paa en eftertrykkelig Maade; Moder derimod blev kun bedrøvet og indadvendt ved vore gale Streger, og naar vi Børn mærkede dette, gjorde det os mere ondt end vor Faders Tugt og Straf; thi vi havde hende saa kjær. Men da vi Børn bleve større og havde været

fra de almindelige Straffe, udtalte Moder ianledning af begaaede Feiltrin et eller andet Ord af saa eftertrykkelig, dybt indtrængende Art, at Indtrykket deraf endnu staaer fast, medens disse gamle Børn allerede vandre omkring med graat Haar; eller ogsaa saa hun paa os med et Blik, hvori der laa en Kraft, der som en tro Vægter gik efter os paa alle vore Veie og ligesom med en stærk Arm holdt os tilbage fra det Onde.

Redskriveren af disse Meddelelser kun endnu gjenkalde i sin Erindring et saadant Blik, der har bestjæmmet ham dybere og endog i dette Øieblik bestjæmmer ham dybere og mere inderligt end Alt, hvad der nogenstunde i Menneskets Dine har gjort ham skamsfuld og ydmyg. Og hvad var det da, der gav disse Dine en saadan Kraft? - Det, som uden at hun maatte selv vide det, saaledes bragte Andre til at skamme sig, var den ensfoldige Renheds Aand, som Gud i en sjelden Grad havde givet denne Sjæl, og som talte ud af hendes Dine; og hin omtalte Kraft, der ligesom en Vægters Arm omfattede Fødderne og ledede dem paa deres Veie, det var Kraften af hendes brændende Bønner og alvorlige Forbønner hos Gud for disse sine Børn.

Talt saa Lidet og udrettet saa Meget, som vor Rejsendes Moder, har vistnok kun saa Røner. I hendes yngre Aar, da Faderen kun havde meget tarvelige Indkomster og derhos en sur Bestilling som Diaconus og Skolelærer, saaes hun ofte at sidde ved den natlige Lampe, efterat de sex Fødder og den udmattede Fader allerede forlængst vare faldne i Søvn, - for ved sine Hænders Arbejde at erhverve det, der om Dagen skulde vederboøge og beklæde disse Øye. Hendes egen kjæreste Vedertøøgelse under Arbejdet var de Lovsange, som hun med blid Stemme sang sin Herre, og disse Lovsange vare ogsaa, fornemmelig i Morgen- og Aftentimerne, naar hun sad ved Arbejdsbordet med sine tidligt til Fliid vante Døtre, næsten hendes eneste Underholdning. Naar da saadan Sang var tilende, taug hun gjerne stille en lang Stund; thi hendes Hjerte og hendes Tanker vare og forbleve allerhelst hos ham, der var hendes Livs Trost og Lyft og hendes Del og Lod. Derfor laa der en saadan Velsignelse udbredt over Alt, hvad hendes flittige Hæn-

der udrettede; thi Altsammen stede under Bøn og i Tro; Guds og Menneskers Velbehag d:alede ved Synet af den Fred, den Orden og monsterværdige Renlighed, der overalt i Huset fandt Sted.

Baade under h:ntes tidlige Armød og undes efterfølgende gode Velstand var hun en Moder for de Arme og Korvlade; hverken Fattigdom eller Rigdom kunde hindre hende i at være velgjørende mod Enhver. Da hun i sine sidste Leveaar var bleven Gafe, forblev h in næsten uden Afsladelse i Bøn. Næst den hellige Ekrist og Afshyngelsen af sine Nudlings-salmer befsjæstigede hun sig tilsiøft fornemmelig med Læsning i "Thomas a Kempis." Hun døde af en Slags Brynstatterot, der ofte er forenet med stor Vægtselse og Frygt, men denne Sjæl syntes ikke at kunne føle, hvad Angest og Vanghed er; indtil sin sidste Dieblif forblev hun glad i Hjerte og Miner; h:ndes sidste Ord vare et Udtryk af om Kjærlighed til Gud og til hendes Kjære. Ved hendes Død saavel som i hendes Liv beridnede Alle, der havde kjendt hende, at denne Kone ingen Uven havde i den hele Verden; thi hun havde aldrig kunnet gjøre Noget ondt eller fornærmet No-gen.

Min Læser, alt dette har jeg fortalt efter bedste Vidende med samvittighedsfuld Sandhed, som for Guds Afshyn, der ser og hører baade dig og mig. Hvis du kunde saa høre af Andre om denne Magdalene Sophie S., da vilde de kunne fortælle d'g, at jeg slet ikke har overdrevet Noget. Men hjem var det nu, som i saa høi en Grad havde givet denne Adamedatter, der efter sin medfødt Natur i Guds Mine ligesaa lidt var ren og ulastelig, som jeg og du, — dette i vore Dage saa sjeldne Johannesfind, fuldt af Kjærlighed, Ydmyghed og Renhed? Saavidt jeg kan forstaa, var det hendes Trostab og bestandige Bliiben for Herrens Ansigt, som bidrog hertil. Thi saavidt dette ved Guds Naade er muligt for os og kan blive sagt om Mennesker, var denne Sjæl tro siavel i det Mindste som i det Største, og det Navn, som Ingen kjender uden den, der har faaet det, vil med Hensyn til hende lyde "Tro" I de fromme Forældres Hus og senerehen under hele hendes Liv havde hun troligen bevaeret sin Daabspagt og det Løfte, hun havde gi-

vet sin Herre, da hun for første Gang havde nærmet sig hans Altier; hun havde under hele sit Liv vedblevet at være et saadant uskyldigt elskende Barn, som ogsaa vi maa blive, naar vi ville indgaa i Guds Rige. Hun var ikke saa Reiselysten som hendes Son, der endelig vilde vide, hvad der var bag de blaa Bjerge, og fra sin Ungdom af var mere nysgjerrig med Hensyn til det Onde end begjærlig efter det Gode, men hun blev i bestandig Bøn baade i Guds og hendes Forældres Hus, og hun holdt fast paa, hvad hun havde, og naar Selangen tilbød hende noget Nyt og andet Glærende, saa sigde hun: "Seg vil ikke."

Men kjære Læser! Du vil spørge mig: men hvad skal alt dette til i en Reisebeskrivelse? Reise var det, jeg onskede, men du hensesætter mig i en Præstegaard og underholder mig med Fortællingen om en Præstekone. Min Læser! hav kun Taalmodighed. I de efterfølgende Fortællinger vil jeg endnu føre dig langt omkring, paa Bjerge og paa Der, til Verdenshavet og til langt bortliggende Værtshuse, at du skal udbryde: det havde jeg dog ikke tænkt, at jeg skulde komme saa langt. Men endnu skal du dog et komme saa langt.

Den anden Reise, som jeg kan minde at have gjort, har jeg tilbagelaaet i en Kur, som en Dagelærkone bar paa Nyggen. Thi Wien var over ti Mil lang, og saa ongt kan et Barn paa to Aar endnu ikke gaa tilfods. Reisen gik afsted til en meget kjær, ældre Søster, som fort forud var bleven gift, og som hendes Moder nu for første Gang besøgte og tog da med sig den yngste og næst yngste Son, hvilke hun ei gjerne vilde være foruden.

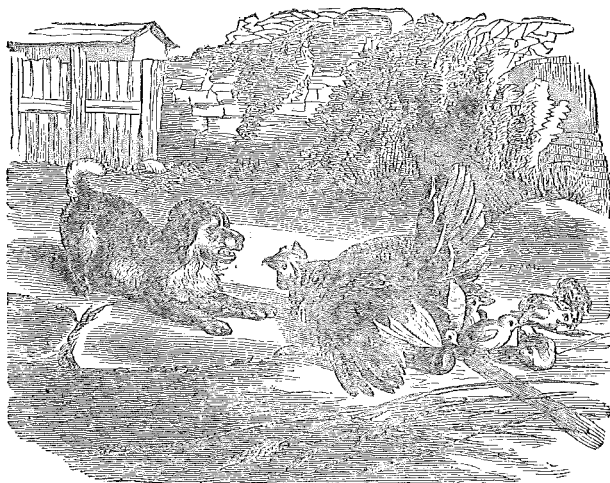
I det Hus, hvor Søster Christel boede, gif det meget anseeligt til. Dette behagede min Moders lille Søn meget vel; h in fik langte Meget og Mangt og erhølet Alt, og da han nu havde erhølet Alt, blev han til Tal derfor i slet Lune, stidsindet og uhydig, og saa tilsidst ind under sit slette Lune. Men da jeg atter vaagnede, befandt jeg mig ikke længer i min rige Svogers Apothek med alle disse sukkerstroede Mandler og Chokoladefager og andre rare Slikkerier men i min Faders Sovekammer i den fattige Substitu:svaaning. Thi man havde lagt mig sovende ned i Bænkurven og bragt mig sove i Sengen. Paa denne Substitu:sv-

vaaning, saa lyktes mig maasse allerede den- gang, havde jeg nu set mig tilstrækkelig mæt; jeg vilde ikke mere være der, men langt, langt derfra, i min Svogers skønne, rige Apotheker- hus. Jeg begyndte at græde og, da dette ikke syntes mig nok, og saa at sige: "Jeg vil til min Christel!" Da traadte min venlige Mo- der hen til min Seng, tog mig op paa sine Ar- me og sagde (efter det Indtryk, som blev til- bage hos mig) omtrent saaledes til mig: "Din Christel, min Henrik, vil nu sidde ved Bordet med sin Mand og bede meget til den høje Gud og synge en vakker Salme; thi din Christel er from og kommer vist engang til den høje Gud. Men min Henrik var ikke from igaar, da han var i Apotheket i Waldenburg. I din Christels Hus er der vel ret vakker; men i Himmelen hos den høje Gud er der mange tusinde Gange vaklere. Din Christel vil heller ikke bestandig leve i Apotheket; hun

vil engang gaa hjem til den høje Gud i Hi- mel'n, hvor der er langt skønnere. Se kun, hvor Solen skinner paa Riketaget og paa Taarnet. Og Folkene synge og bede i Kir- ken; thi din Papa holder nu netop Andagt. Alle ville de gjerne komme i Himmelen til den høje Gud. Men jeg og min Henrik ville og- saa komme i Himmelen. Derfor rulle vi væ- re fromme og bede, og saa drilker du din Melk, og saa gaar Barnet til den store Blomst i Haven." Tilgiv, min Læser, at jeg fortæller dig en Moders Samtale med et lille Barn. Jeg har engang hørt: endog, saa Englens ønske- de gjerne at se og høre, hvad fromme Modre forhandle med deres Børn og sige til dem. Og af Alt, hvad den rette Kjærlighed gjør og siger, kan man lære Noget; thi det er kun Kjær- ligh:den, som opfæder Mennesket for Guds Rige.

(Fort.)

Bebunden paa Landet.

En lille Ejendoms hund er kommen med sin Dame ud paa Landet, hvor den meget stolt ser sig om alle vegne. Saaledes kommer den meget modig at fordrive Hønen med dens Smaa. Men denne forsvare som en omsorgsfuld Mo- der sine høje Smaa og sætter an paa Hunden

Og hvem, tro I, sikrede i denne Kamp? Vor Hund vil saaledes søle Hønen væk, at den forskrækket løb sin Vej og ikke oftere vovede at forstyrre den og dens Smaa paa deres Van- dringer i Gaarden.

Spurven og Sogen.

Spurven holder sig i] Menneskets Næthed og synes ikke om de ensoamte Steder i Mark og Skov. Retop den Larm, som fordriver de fleste Fugle fra Byerne, synes at behage den. Den gaar kun ud paa Marken, naar Kornet begynder at modnes, og anretter da ikke saa liden Skade. Men da den ogsaa

et'og; er en for Mærgde It setter, saa opveier dens Nytte suldelig den Skade, den anretter.

Tidligere fandtes ikke Spurven her i Amerika. Men efterat den for en Del Aar tilbage bragtes over hid fra Europa, har den paa forskellige Steder formeret sig betydeligt. Med

den største Driftighed komme de og blande sig i Due- og Høns-flokken og spise op Maden for disse. Begynder Hunden at gis og jage dem, flyde de kun et lidet Stykke bort og ere der strax igjen. Den er imidlertid forsligtig, ser sig altid noie om med sine Kjøge Dine og lader sig ikke let fange. Den er næsten altid munter, ogsaa i det værste Veir, naar den kun har noget at æde.

Toj har den ogsaa sine Feil. Den er stridslysten og ufordragelig, en ven Tyran mod Alle, som ere svagere end den. Spurvene kæmpe ogsaa ofte indbydes. Men kommer en Stærkere over den, saa er den feig. Iser naar Høgen lader sig se, gribes den af en forferdelig Angest og flyver i vild Hast ind i det nærmeste Skrat for at skjule sig. Fort Billede ijer os vor Helt i en saadan Stilling. Vor lille amerikanske Kongefugl (King Bird), der ikke er meget større end Spurven, er da meget tappert den største Rovfugl og forfølger den milelangt. Hvor et saadaat Par har Nede i en Hønsgecard, lader Høgen sig ikke se.

Men Vor herre sorger ogsaa for de smaa Spurve og bevarer dem til vor Nytte og Tjeneste. "Sælges ikke to Spurve for een Penny og ikke een af dem falder paa Jorden, uden Eders Fader vil. Men og alle Eders Hovedhaar ere talte. Frygter derfor ikke! I ere bedre end mange Spurve." Matth 10, 29 31.

En aaben Bekjendelse.

(Bed C. M. S.)

Netop som Hans Kjøvede Ved i Skuret, som Tante Maries lille Hund p'udselig springende lige under Øren. Hans prøvede at standse Øren og give den en anden Retning; men det lod sig ikke gjøre, og det blev Hundens Død. Hans slap Øren og stirrede forstræffet paa det døde Dyr, som han vidste, Tanten var meget glad i. Han havde ikke været nogen Ven af lille "Beppo" og frøgte derfor, at Tanten vilde tro, at han havde gjort det med Billie. Men gif det ikke an at vælte Mistanken bort og hen paa en Anden? Han hørte just Ole Hansen synge i Haven tværtover Beien, og "Beppo" havde flere Gange ødelagt Udskiligt i Oles Blomsterbed. Og da den knække-

de hans deiligste Billie havde han i sin Brede truet med at dræbe Hunden, naar den atter kom og g'orde Skade. Git det da ikke an at vælte Mistanken over paa Ole? Han skjulte derfor foreløbig Hunden, fjernede Blodpletterne og begyndte atter at løve Ved. I Mistanken tog han Beppo og kastede den over Gjerdet ind i en Eng, der stødte op til Hansens Hus. Da han havde gjort dette, solte han sig saa ilde tilmore, at han hurtigt ønskede, at han strax var gaaet hen til Tante Marie og lagt sig i Sandheden. Der var en Røst i hans Øre, som holdt paa at hvidste til ham: "Det var feigt og lumst gjort af dig!" "Men jeg har jo ikke fortalt nogen Løgn," sagde han til sig selv. "En Løgn kan ligesaa vel ske i Gjærning som i Ord", svarede den ankagende Røst, "og det er bare Uslinger, der vilde vride sig fra det, som følger af at være sandru og oprigtig" Det var ikke behageligt for Haas at høre paa disse Ord af hans egen Samvittighed; thi han havde hidtil været aaben og sand i sin Opførsel. Men siden han var kommen ind paa denne Falskhedens Vej, fik han vel blive der. "Gjort Gjærning staar ikke til at ændre", hvidstede en den onde Krister ind i hans Øre. Men det er aldrig for sent at vende om og søge ind paa en god Vej.

Næste Dag blev Beppo funden, og Alle, undtagen Tante Marie, mistænkte Ole for at have dræbt Hunden. "Nei, Ole har ikke gjort det", sagde hun; "thi ellers vilde han strax være kommet til mig og sajt det. Hidtil er han, men han er coarn og ærlig" De Øvrige troede alligevel, at Ole var den Skyldige, og Hans begyndte mere og mere at stamme sig over sin Falskhed. Da Ole hørte, at han var mistænkt, kom han strax over til Tante og sigtede: "Jeg har ikke dræbt Beppo"; og Ingen, som saa ind i hans ærlige Dine, kunde tvivle paa, at han talte Sandhed. Tante svarede: "Jeg har heller ikke troet det om dig. Jeg er bedrovet over saaledes at have mistet min kjære Beppo, men langt mere bed øvet over, at En eller Anden prøver paa at skjule Sandheden for mig." Hans solte, at han blev ganske rød og hed i Kinderne, og han vovede ikke at se op; thi han solte det paa sig, at Tante saa paa ham. Kunde hun have ham mistænkt? Nei, tænkte han — det er blot min onde Samvittighed, der gjør mig sa rødt. Omment en Uge derfter gif Ole og Hans ud i Skoven for at plukke vilde Druer. Hans var kommet op i et høit Træ, der hang ud over en Klod. Med Et brast den Gren, som han sad paa, og han faldt i Vandet. Han udstødte et vildt Skrig; thi da han ikke kunde svømme, ventede han vist, at han nu skulde finde sin Død. Men Ole sprang hurtigt til og fik reddet ham. Han laa

en Stund ganske stille i bybe Lanter, og hans hjemmelige Synd blev ham dobbelt trykkende, da han jo næst Gud skyldte Ole sit Liv. Saa overvandt han sig selv og sagde: "Kjære Ole, du ved ikke, hvor usjelt jeg har baaret mig ad imod dig, der altid har været min Ven. Men nu skal det frem, om du end herefter skal komme til at affhy mig. Det var mig, som dræbte Beppo og kastede den ind i Eders Eng, for at Mistanken skulde falde paa dig." Ole taug først stille, da han horte denne aabne Beksjendelse, men talte opmuntrende til Hans, da de stilt: s. Dette gav ham mere Mod til at fremstille sig for Tante Marie. Han modte hende paa Husstrappen og saade med bævende, usikker Røst: "Det var mig, som dræbte Beppo. Jeg er saa bedrøvet over det; men jeg gjorde det ikke med Villie. Hunden sprang lige under Øren, og det var mig umuligt at standse den. Men det var slygt og skammeligt af mig at ville vælte Mistanken paa Ole." Tante svarede: "Det glæder mig ret at høre din Beksjendelse. Jeg vidste godt, hvem der havde dræbt Beppo, og haabede, at du ved nærmere Eftertanke vilde se din Synd og give Sandheden Væ. Og Gud ste Lov, at du nu har gjort det!" Saa tog hun ham i Favn og kyssede ham ømt og sagde derpaa: "Vil du nu ogsaa beksjende for de Andre, hvad du har beksjendt for mig?" "Naturligvis," svarede Hans, "de tro jo fremdeles, at Ole gjorde det, og derfor maa ogsaa de saa Sandheden at høre." "Se, det er ret," sagde Tante Marie; "den bedste Maade at rette paa en Forsøelse er fuldt ud at beksjende den for dem, hvem det angaar. Det er vel tungt for Sjød og Blod, men du vil aldrig angre derpaa." "Nei, det tror jeg heller ikke Tante," sagde Hans. "Jeg har affhyet mig selv, siden jeg kastede Beppo over i Hansens Eng. Jeg vilde kommet til stedse at foragte mig selv, dersom jeg ikke havde faaet komme med en fuld og aaben Beksjendelse af min Synd." "Taf nu Herren, som ikke lod dig finde Fred i din Synd," sagde Tanten, "og lad det blive dig til alvorlige Værepenge for hele Livet." "Ja," sagde Hans; "nu søler jeg mig saa let og kan aller se Enhver op i Dinene." Saa sprang han ind i Huset og beksjendte sin Synd uden Forbehold, og denne Beksjendelse blev af Betydning for hele hans senere Liv. — Derfor, Kjære Børn, styr al Røgn og holdt Eder altid til Sandheden.

flaa dig til No, forend du har rettet derpaa; eller dersom du finder, at du er ligegyldig og usjof som med Hensyn til, hvad de bede dig om, saa kan du være vis paa, at du har et kjødeligt, ulhydigt og utaknemmeligt Hjerte. Hvis du vil elske dem, saa hold deres Befalinger; thi ellers er Kjærligheden kun et blot Ord i Munden eller en blot Indbildning og ikke en Drivesjeder i Hjertet. De vide meget om Verdnen; du ved meget lidet derom; hav derfor Tilid til dem, naar de have andre Meninger end du og ikke ville opstøbe dit Duffe. De vaage over dig til det Gode, og det bør dig at vise dem den største Værbødighed. Ved slet Opsførsel kan du tillige forføre dine Kjære og samvittighedsfulde Forældres Liv; lad derfor ikke denne Synd bløe soiet til dit Skyldregister.

Bange for at sværge alene.

Den ugudel'ge Vane at sværge, hvilken er saa almindelig, at den forarger Øret i ethvert Hotel og næsten i enhver Gade, er ofte blot og bart Praleri. Gutter tænke, at det lyder mandigt at bryste sig med saadan forsængelig Tale, og Mænd tænke, at det giver en større Styrke og Vækræftelse til, hvad de sige. Alligt de fleste andre Laster gjøres den aabenbarligen, og den er bestemt af Sværgeren for andre Folks Øren. Den er en offentlig Synd imod Gud og er en offentlig Fornærmelse imod alle gode Mænd. De største Gudsbespottere ere ofte de største Stymper.

"Jeg vil give dig ti Dollars," sagde en Mand til en Sværger, "dersom du vil gaa til Byens Kirkegaard klokken-12 inat og sværge de samme Eder, du har ladet komme over dine Læber, da, naar du er alene med Gud."

"Jeg modtager Tilbudet," sagde Manden. "Det er en let Maade at tjene ti Dollars paa."

"Meget godt; kom imorgen og sig, at du har gjort det, saa skal du saa Pengene."

Midnat kom. Det var en Nat, som var meget mørk. Idet han gik ind paa Kirkegaard, hørtes ikke den minste Lyd; Alt var stille som Døden. Da erindrede han Mandens Ord: "Alene med Gud!" De gjenløb i hans Øren. Han vovede ikke at komme med nogen Ed; men han flugtede fra Stedet, idet han raabte: "Gud være mig arme Synder naadig!"

Et Ord til den Uge.

Dersom du mærker, at der er Noget ved dig, som gjør dine Forældre ondt, saa hør du ikke

Vær hos os, Jesus!

(Indsendt af J. U.)

Vær hos os, Jesus, med din Trost,
Hvor vi i Verden vanke!
Vær hos os, til du i din Gost
Os ind i Læden sanke!

Vær hos os i vor Ungdoms Vaar,
Naar Kjøet til os saaler!
Vær hos os, naar med graae Haar
Vi ned mod Graven iler!

Vær hos os i vor sidste Strid,
Naar Synd og Satan arme!
Er du kun hos, er Døden bid,
Gj' r No i dine Arme.

Kirkegang gjør ikke salig, men Iffe-
Kirkegang fordømmer.

Godt hjælper det, om man ved Brønden
fylder Kruset til Manden, naar man paa Hjem-
væien atter slaar Vandet ud.

Svar paa de bibelske Spørgsmål i Nr.
12 f. N.

- 1) til Moses (2 Mos. 3, 4).
- 2) Til Petrus (Ap. Gj. 12, 8)
- 3) Adams og Evas.
- 4) Dagon (1 Sam. 5).

Gaade.

Det Første hæver sig op fra Jord.
Det Andet i det Løve bor.
Men den, som paa Foden det Hele saar,
Med tunge Skridt gennem Verden gaar.

Opløsning paa Gaaden i No. 10 f. N.:
Eventyr (Eve — Tyr).

Opløsning paa Gaaden i No. 12 f. N.:
Nare.

Ma "Børnernes Jubeloffer"

f. emdeles modtaget:

Fra Iowa Distrikt:
Ved Pastor Holst fra Born i Escherville
Mgh. indsamlet ved E. T. Verdahl \$1.85 og
ved N. Nielsen \$2.46 Til sammen \$4.31.

Fra Østlige Distrikt:
Ved Pastor S. Røz fra John Evendensens
og Harald Blegens Born i Waldwin Mgh.
50 Cts. Ved Pastor W. Frich fra Karl Ei-
monsen 50 Cts og Peder Eliasens Born
\$1 10 (ovre Lewisvall. Mgh.). Fra Gardia,
Anna, Hanna og Bella Frich, Macen og En-
ma Duffeth, Gunhilde og Amalie Jakobsen,
Norway, Racine Co., Wis., \$4 00, ved Salg
af et Zeugtæppe, som de selv med megen
Flid og Arbejde havde forfærdiget. Vilde ikke
flere Smaa piger gjerne gjøre noget lignende?
Til sammen \$6.10.

Fra Minnesota Distrikt:
Ved Pastor Fosmark fra Martia Barks
Born i Fergus Taus \$1 og fra Jørgen Ras-
musens Do., Rolling Prairie, 50 Cts.
Til sammen \$1.50.

Desuden er indsendt direkte til Kasse: er S.
Stensland fra østlige Distrikt: Ved Pastor
Hvistendahl som Overskab af en Børnefest i
McFarland Mgh. \$14.55 og af en Do. i
Stoughton Mgh. \$11.59. Ved Pastor A.
D. Alfven, Offer ved Børnernes Juletræ i
Gjerpens Mgh. \$3 50 og ved Do. i Balders
Mgh. \$3.50. Til sammen \$33 14.

Til sammen for Januar Maaaned bliver alt-
saa \$45.05. J. B. Frich.

"Børneblad"

er nu begyndt sin 5te Aargang.

Prisen er den samme, 35 Cts.
pr Explr. Men Agenter, som tage Pakker,
og selv holde Navneliste over de enkelte Abon-
nenter, erholde som før følgende Reduktion:

3 Pakker paa fra 5 — 9 Explr. efter 30 Cts. pr Ex.

— " " 10—49 " " 25 " —
— " " 50 og derover " 20 " —

Betalingen erlægges for skudsvis.

De store Restanser for 1878 maa
strax betales; ellers ophører Bladets Forsendelse,
medmindre anden Overenskomst særskilt er
gjort.

All, hvad der vedkommer Bladet, indsendes
til

J. B. Frich,
Dr. 151, La Crosse, Wis.